

Sadık Dost

Hazreti

EBUBEKİR

© 2025, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-187-0

Sertifika No: 75092

<i>Hayat Yayınları</i>	: 585
<i>Hayat Edebiyat</i>	: 60
<i>Kitabın Adı</i>	: Hz. Ebu Bekir
<i>Yazarı</i>	: Mithat Bala
<i>Yayın Editörü</i>	: Erol Şahnacı
<i>Metin Editörü</i>	: Ahmet Savaş Özpınar
<i>Kapak ve İç Tasarım</i>	: Hayat Yayınları
<i>Baskı Yeri ve Tarihi</i>	: Ankara, 2025
<i>Baskı ve Cilt</i>	: Ertem Basım
	Sertifika No: 48083

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96

www.hayat yayinlari.com - e-posta: hayat@hayat yayinlari.com

✕ /hayat yayinlari /hayat yayinlari

MİTHAT BALA

Sadık Dost

Hazreti

EBUBEKİR

Hayat

Mithat Bala

1969 yılında Ordu ili, Ulubey ilçesi, Ohtamış köyünde dünyaya geldi. İlkokulu köyünde, ortaokulu Ulubey İmam Hatip Lisesinde, Liseyi ise Trabzon İmam Hatip Lisesinde okudu. 1993 yılında Ankara Üniversitesi İlahiyat Fakültesini bitirdi. 1994 yılından itibaren Milli Eğitim bünyesinde çeşitli il ve okullarda öğretmen- yönetici olarak çalıştı.

Hâlen Samsun'da Milli Eğitim bünyesinde bir okulda öğretmen olarak görev yapmaktadır.

İdealist ve Hakk'a hizmeti ilke edinmiştir. Hedefi "Asrı Saadet" neslini yetiştirmektir. Bunun için de insanın Resulullah (sav)'in ve O'nun dostlarının ahlakıyla ahlaklanması gerektiğini bilmekte, kalemle de Resulullah (sav)'in dostlarını tanıtmaya çalışmaktadır. İnsanın otuz kiloyu kaldırabilecekken yirmi beş kiloda bırakmasını, görevini eksik yapması olarak düşünür ve bundan da sorumlu olduğumuza inanır.

İthaf

Çalışmalarımnda bana güzel çalışma ortamı sağlayarak destek olan eşime ve oğullarıma ...

Dostluğu yüreğinde yaşayan babama ve tüm gerçek dostlara ...

Yıldızlar vardır,
Yıldızcıklar vardır,
Bir de yıldız.
O hem yolunuzdur,
Hem rehberiniz,
Hem ışığınız.
Karanlıklardan alır sizi,
Ulaştırır aydınlığa.
Tasa yok olur kalbinizde,
Kavuşursunuz huzura.
Sahabeler içerisindeki kutup yıldızlarından en büyüğüdür
Hz. Ebu Bekir.
Onu takip eden dost olur, dostu bulur.
Uçar siddikiyet makamına,
Rıza lokmasından yer, razı olur, razı olunur.
Sonsuzluk ülkesinde içer Kevser'i,
Âşıkların şahına komşu olur.

İnsanlardan Bana arkadaşlığı ve malı konusunda son derece cömert olan Ebu Bekir'dir. Şayet Rabbimden başka, insanlar içinden bir halil (dost) edinecek olsaydım, Ebu Bekir'i dost edinirdim.

Hz. Muhammed (sav) (Sahihi Buhari)

"Resulullah (sav)'tan sonra insanların en hayırlısı Hz. Ebu Bekir'dir."

Hz. Ali (Sahihi Buhari)

Abdülkâbe; Kâbe'nin Oğlu

Fil senesinden iki buçuk yıl sonraydı. Fil sahiplerinden hiçbir iz kalmamıştı Mekke'de. Ebrehe ve ordusunun başına gelenler unutulmuştu. Dersler çıkartılmamıştı. Mekkeliler eskisinden daha beter dönmüşlerdi cahiliye karanlığına. Kâbe ve çevresinde günahlar işleniyor, zalimler zulümlerini artırıyor, mazlumların, masumların ahı ıssız gecelerde arşı titretiyordu.

O gün beytini korumuştı Rab. Sürüler halinde gönderdiği Eabil kuşları, Ebrehe ve ordusuna ayaklarında ve gagalarında taşıdıkları pişmiş topraktan küçük taşları bırakmış, her bir askeri yenilmiş ekin gibi yapmıştı. Bugün ise beytini kirletmişti insanlar. Kâbe'nin içerisini putlarla doldurmuşlar, çevresini günahın merkezi yapmışlardı.

O günü hatırlayan azdı ama Kâbe'nin önemini hepsi anlamıştı. Ekin bitmez vadinin ortasında yükselen Kâbe, şehrin kalbiydi. Hz. İbrahim'den beri evler Kâbe'nin etrafında yapılmıştı Mekke'de. Kâbe, güvenli beldeyi daha güvenli kılmıştı. Arapların tanrılarımız dediği sanemler en güvenilir yer olan Kâbe'de saklanmadaydı. Bazı özel günlerde tanrılarını ziyarette gelirdi insanlar.

Mekke hareketliydi o yüzden. İnancın kalbiydi. Ticaretin de kalbiydi. Mekkeliler de ticaret ehli insanlardı. Başka

da çareleri yoktu zaten. Tarımın yapılamadığı topraklarda ya koyun, deve güdecekler ya da ticaret yaparak geçimlerini sağlayacaklardı. Çoğunluk ticareti tercih etmişti. Rızkın onda dokuzu da ticaretteydi.

Mekke, İpek yolunun önemli bir şehriydi. Mekkeliler Suriye, Yemen bazen de İran ve Bizans'a kadar kervanlar düzenlerlerdi. Yaz kış hareket halindeydi ticaret kervanları.

Fil olayından sonra saygı daha da artmıştı Kâbe'ye. Arap yarımadasında insanlar Kâbe'yle beraber Kâbe'nin çevresinde yaşayan Kureyşlileri de saymaya başlamışlardı. Kureyşlileri Kâbe'nin koruyucuları gibi görmeye başlamışlardı. Kureyş kelimesi de alışverişten gelmedeydi. Gerçi Hz. İsmail'den beri saygındı Kureyşliler. Ama Abdulmuttalib'in sözleri onların da kulaklarında hala.

“Ey Ebrehe! Sen Kâbe'yi yıkmak istersen bizim senin orduna karşı duracak gücümüz yok. Ama unutma! Onun da bir sahibi vardır. O, Kâbe'sini, beytini korumak isterse senin ve ordunun da ona karşı duracak gücü yok. Biz, beytini sahibine ismarladık.”

O gün Kâbe'nin kapısını kilitlerken ellerini açmış ve şöyle seslenmişti Kâbe'nin Rabb'ine.

“Ey Allah'ım! Fillerle gelen orduyu ve niyetlerini biliyorsun. Bizim de onlara karşı duracak gücümüzün olmadığını da biliyorsun. Beytini sana emanet ediyorum. İşte sen, işte o. Dilediğini yap.”

Hız. İbrahim'den beri unutsalar da Kâbe'nin Rabb'ini hatırlamışlardı. Ama Kâbe'nin içerisine doldurdukları tanrılarından da vazgeçmemişlerdi. “Onlar bizi Allah'a yaklaştırmakta.” demektedirler.

“Onlar, Allah'la bizim aramızda araçlardır.”

Tevhit'in sembolü Rabb'in beyti mahzundu. Hz. İbrahim Peygamberin, oğlu Hz. İsmail'le beraber dualarla inşa ettiği Kâbe mahzundu. Putlardan arınacağı, yapılaş gayesine uygun Tevhit'in kalbi olacağı günün gelmesini beklemedeydi. Acılarını dindirecek, insanlığa rehber Gül Yüzlü Nebi'de dünyaya gelmişti iki buçuk yıl önce. Yetimdi. Varlığından vakti saati gelene kadar habersiz kalacaktı hem kendi, hem de çevresindeki bütün insanlar.

Mekke'de gece bitmek üzereydi. Karanlık kaybolmaya başlamıştı gökyüzünde. Doğu ufkundan aydınlanmaya başlamıştı gün. Mekke'nin saygın tacirlerinden Osman İbni Amir ve eşi Selma kalkmışlardı. Evlerinin sundurmasında günün doğuşunu seyretmekteydiler.

Osman İbni Amir, Kureyş'in küçük bir kolu olan Teym oğullarındandı. Lakabı Ebu Kuhafe'ydi. O da Mekkelilerin büyük çoğunluğu gibi tacirdi. Mekkeliler arasında da saygın bir yeri vardı. Ancak hiç oğlu yoktu. Doğan bütün erkek çocukları küçük yaşta ölmüşlerdi. Bu yüzden güçlü ve etkin bir tacir de olsa boynu büküktü. Mekkeliler erkek evlada değer verirdi. Doğan çocuk kız olduğunda utanç kabul edilirdi. Pek öfkelenmiş olarak yüzleri kapkara kesilirdi. Hatta bazı babalar kız çocuklarını kendi elleriyle çöle götürür, diri diri kumlara gömerdi. Gücün ölçüsü oğulların sayısına göreydi. Mekke'nin saygın lideri Abdulmuttalib, Zemzem Kuyusunu bulduğunda bazı Mekkeliler kuyudan çıkanlardan pay istemişlerdi. Karşı çıkan liderlerini ise, "Senin tek oğlun var. Onunla mı bize karşı koyacaksın." diyerek tehdit etmişlerdi. Abdulmuttalib o gün yemin etmişti.

"Eğer on oğlum olursa içlerinden birini Kâbe'nin Rabb'i-ne kurban edeceğim."

Gerçekten de on oğlu olunca içlerinden birini kurban etmek için oğullarını Kâbe'nin önüne getirmişti. Tanrıların önünde çöp çektirmişti. Kısa çöpü Abdullah adlı küçük oğlu çekti.

Abdumuttalib, oğlu Abdullah'ı çok severdi. Kuradan onun çıkmasına üzülse de verdiği sözü yerine getirmek için harekete geçti.

Osman İbni Amir bugün gibi hatırladı o günü. Mekkelilerin önde gelenleri telaşla koşmuşlardı Kâbe'ye. Abdumuttalib'e diller döktüler.

“Sen Mekke'nin saygın, ulu kişisisin. Sen Kâbe'de oğlunu boğazlarsan, senden sonra insanlar da gelir, Kâbe'de oğullarını boğazlamaya başlarlar. Bu işe başka bir çözüm bulalım.”

“Nasıl bir çözüm?”

“Kâhine gidelim.”

Kâhin dendi mi akan sular dururdu Mekke'de. Önemli konular kâhinlere sorulur, verdikleri karar aynen uygulanırdı.

Arabistan'ın en meşhur kâhinlerinden Kutbe'ye gittiler. Kutbe, Hayber'de yaşayan bir kadındı. Sordu:

“Sizde öldürülen bir kişinin kan diyeti nedir?”

“On deve.”

“On deveyi bir yana, çocuğu bir yana koyun. Kura çekin. Çektiğiniz kura çocuğa çıkarsa on deve daha ekleyin. Ta ki kurada develer çıkana kadar.”

Abdumuttalib ve Mekke'nin önde gelenleri tekrar geldiler Kâbe'ye. Yanlarında Abdullah ve develer vardı. On tane deveyi bir yana koydular, Abdullah'ı bir yana. Tanrı Hubel'in önünde kura çektiler.

“Hükmünü ver Ey Hubel!”

Kura tam on kez tekrarlandı. Onar onar konan develer yüze ulaştı. Tam onuncusunda, yüzüncü devede kura devely-

re çıktı. Mekkeliler, “Tanrımız Hubel hükmünü verdi.” dediler. Abdulmuttalib tekrar yeniletti kurayı. Yine develere çıkmıştı küçük çöp. Kalbi emin olmamıştı. “Bir defa daha,” dedi. Bir kez daha yenileyelim kurayı.”

Üçüncü tekrarda da yine develer dedi oklar. Bütün Mekke derin bir nefes aldı. Abdullah, yüz deve karşılığında büyük büyük dedesi İsmail gibi kesilmekten kurtuldu. Babası İbrahim Peygamber de Allah’a söz verdiği için oğlu İsmail’i kurban etmek istemiş ancak Rabbimiz müsaade etmemişti. Onun yerine meleği Cebrail’le bir koç indirmişti gökten.

“Rabb’in samimi olduğunu anladı. Oğlun yerine bunu kurban et.”

Osman ibni Amir, Abdullah’la aynı yaşlardaydı. Beraber ticaret de yapmışlardı. Yaklaşık iki buçuk yıl önce aynı kervanla Suriye’ye gitmişlerdi. Sözü doğru, güvenilir ve mertti. Kârlı bir alışveriş yapmışlardı. Kervanla beraber dönüş yolculuğuna başladılar. Abdullah hastalandı yolda. Her geçen gün hastalığı arttı. Yolculuk yapamaz hale geldi. Kervandakiler ortak bir kararla dinlenmesi için Medine’deki akrabalarının yanına bıraktılar Abdullah’ı. Abdullah bir defa daha dönemedi Mekke’ye. Kardeşini almak için Medine’ye giden Haris, Abdullah’ın ölüm haberini getirdi Mekke’ye.

Abdullah ölse de ölümünden iki ay sonra oğlu Muhammed gelmişti dünyaya. Kendisinin ise hala bir oğlu yoktu. Doğanlar küçük yaşta ölmüştü.

Elini eşinin şiş karnında gezdirdi. Hafifçe bastırdı. Elinde hissettiği tekme kalbine sevinç doldurdu. Eşi Selma’ya sevgiyle sarıldı.

“Tekme attı bana.” dedi. “Bu, erkek olacak!”

Selma, saygın bir ailenin kızıydı. Yaptığı iyilikler nedeniyle Mekkeliler “Ümmül Hayr” künyesini vermişlerdi ona. Hamileydi ve gün saymadaydı. Eşi gibi o da bir oğul istemekteydi. Biliyordu ki oğulsuz kadına iyi gözle bakmıyordu Mekkeliler.

Doğan erkek çocukları yaşına gelmeden ölmüşlerdi. Kocasının dediği gibi karnındaki erkek miydi? Gerçi günler öncesinden ebe kadında demişti kendisine.

“Kız Selma! Yüzündeki güzelliğe bakılırsa bu oğlan.”

Hem sevinmiş hem üzülmüştü. Sevinmişti; bir oğlu olacak, kocasının başının dik olmasını sağlayacaktı Mekkeliler arasında. Üzülmüştü; ya bu da diğerleriyle aynı kaderi paylaşırsa? Hemen o gün gitmişti Kâbe’ye. Ellerini açmış, yüreğini ortaya koyarak dua etmişti.

“Oğlum olursa adını Abdülkâbe koyacağım. Kâbe’nin oğlu diyeceğim ona. Kâbe’ye adayacağım.”

Kocasının karnında gezen elini tuttu. Sevgiyle baktı gözlerine.

“İnşallah.” dedi. “İnşallah erkektir. Ebe kadın da öyle söyleyiydi. Ben onu Kâbe’ye adadım. Adını da Abdülkâbe koyacağım. O, diğerleriyle aynı kaderi paylaşmayacak.”

Osman İbni Amir alnından öptü eşini.

“Bu isim Mekke’de hiç yok ama söz. Erkek olur ve yaşarsa adı Abdülkâbe olsun.”

Günün ilk ışıklarıyla çıktı evden. Kâbe’ye yöneldi. Duaya durdu.

İlk Buluşma

Sahr kızı Ümmül Hayr holün ortasında durdu. İki eliyle elbisesinden fırlayan şişkin karnını tuttu. Çığlık çığlığa bağırdı.

“Geliyor!”

Evin hizmetçisi sanki bu anı bekliyormuş gibi hemen yanında bitiverdi. Ümmül Hayr’ın koluna girdi.

“Ne oldu hanımım?”

Ümmül Hayr nefes nefeseydi.

“Suyum geldi, geliyor.”

Hizmetçi, Ümmül Hayr’ı sedire doğru sürüklerken sordu.

“Suyun mu geldi?”

Ümmül Hayr güçlkle oturdu sedire. Terlemişti. Diğer doğumlarda da böyle olmuştu. Nefes nefese panik halinde dedi.

“Doğum başladı.”

Hizmetçi kadın da panikledi. Hanımını sedire oturtur oturtmaz dedi.

“Sık sık nefes alın hanımım. Az sabredin. Ben hemen efendimiz Ebu Kuhafe’ye haber vereyim.”

Ümmül Hayr hizmetçiyi tam kapıdan çıkarken durdurdu.

“Bırak şimdi Ebu Kuhafe’yi. Ebe Kadını çağır. Çocuk geldi zaten.”

Ebe kadın gelene kadar zaman geçmek bilmedi. Boncuk boncuk terler birikmişti alnında. Bazen dişlerini, bazen yumruklarını, bazen de ikisini birden sıktı.

Fazla zaman geçmeden geldi ebe kadın. Gelir gelmez de emirler yağdırdı hizmetçiye.

“Sıcak suyu hazırla. Temiz bez getir. Şuradan tut, şunu yap.”

Sonra Ümmül Hayr’a, “Derin nefes al, ıkın!” dedi.

Kendisine destek olmaya çalışan hizmetçinin kollarını sıktı.

“Hadi, bir daha. Geliyor. Az kaldı. İkın. Bir daha, tamam.”

Karnının boşaldığını hissetti. Aynı anda kulağına gelen bebek sesi bütün acılarını unutturdu. Ne tatlı sestiydi o. Bütün acıları, bütün dertleri aynı anda silmişti. Başını kaldırdı. Ebe kadın tarafından ayaklarından baş aşağı tutulan çocuğu görmek için çabaladı.

“Oğlan mı?” diye sordu.

Ebe kadından önce hizmetçi cevap verdi.

“Oğlan hanımım, oğlan.”

Büyük bir gülümseme yayıldı yüzüne.

“Çok şükür!” dedi. “Ben onu Kâbe’ye adadım. O, Kâbe’nin oğludur. Abdülkâbe’dir.”

Osman ibni Amir’in evinden koşan çocuk önce Kâbe’ye baktı. Sonra çarşıya yöneldi. Aradığını görünce uzaktan bağırdı.

“Müjde sana Ey Ebu Kuhafe! Müjde sana. Bir oğlun oldu.”

Ebu Kuhafe cebindeki dinarları bahşiş olarak müjdeyi getiren çocuğun eline koydu. Sonra hızlı adımlarla evin yolunu tuttu. Eşi Selma’yı kutladı. Ebe kadına da bahşiş verdi. Kunduğa sarılı yavrusunu kucağına aldı. Eşi gibi o da Abdülkâbe dedi. Oğlunun şerefine kurban kesti, ziyafet verdi.

“Oğlumun adı Abdülkâbe’dir. Kâbe’nin oğludur.”

Mekke’deki bütün çocuklar gibi Abdülkâbe de zamanı gelince sütanneye verildi. Mekke’nin havası yeni doğan çocukların sağlıklı gelişimine uygun değildi. Çocuklar, havası ve suyu iyi olan ve bozulmamış akıcı bir dille konuşan yüksek yaylalara gönderilirdi. Abdülkâbe de sütanesiyle beraber Beni Saad Yurduna gitti. Amine’nin yetim oğlu Muhammed (sav) ondan iki buçuk yıl önce gelmişti Ben-i Saad yurduna. Halime’nin evindeydi. İlk buluşma, ilk karşılaşma Ben-i Saad Yurdunda oldu.